

BOBORY ZOLTÁN

Egy koszorúzás pillanatai

ROMÁN KÁROLYRA EMLÉKEZÉSSEL

A közeli gyárkémény és a toronyház falán
aláereszkedett a konok, novembervégi este.

Az útszéli, fényudvaros lámpák gyenge világa
megvilágította a fehérmárvány emléktáblát,

hogy Jankovich Ferenc arc-domborművét
élővé varázsolják a levelek izgó-mozgó árnyai.

És elevenné váltak az emlékek is: verses esték,
lelket építő olvasmányok szikrás élményei.

Az író-olvasó találkozások, az „útravalók”, a
„végtelen fényes körútjainak csillagai.”

Álltam kezemben még a koszorúval, és hálát
motyogtam a Teremtőnek, a pillanatokért,

hogy határtalanná válhattak, s így belefért sok
vers, a képzelet, az álmok, emlékek képei...

Főhajtásnyi másodpercek voltak csupán, Isten
kegyelemteljes ajándéka – mosoly az arcomon...

Mélyen meghajoltam, de lelkem a fénylő, örök
csillagos égen talált társakat – megköszöntem...

Epilógus

Karácsony van, gyermekkori barátomat hívom – te vagy az Zolkó, szól bele a telefonba. Igen, igen én vagyok – mondom. Aztán beszélgetünk néhány percet – mi újság, hogy vagyunk, mesélünk egymásnak unokákról, pecázásokról, ránk köszöntő nyavalyáinkról. Végezetül örömteli karácsonyt, boldogabb új esztendőt kívánunk egymásnak, a családjainknak. Meghatódottan. Ja, hatvan-hetven év felvillanó emlékei „teszik a dolgukat”. Letéve a telefont, annak néma csendje szétterül, hívatlan látogató, szétterpszkedik, betölti a szobát. Barátom kérdésére adott választ ismételvegtem magamban: igen én vagyok, a Zolkó. Pedig, dehogyis vagyok a Zolkó! Az a Zolkó! Akit a hatvan-hetven esztendő felnőtté változtatott, formált, erőszakolt. Az Élet. Bizonytalanná, kételkedővé, „viselkedővé”, megfontolttá, átláthatatlanná, nem úgy, mint régi „üveg énünk” idején. Akkor nem volt veszélyérzetünk, a félelmet is a gyerek-éjszakákban éreztük. Ma a tervező álmodozó helyett várakozóvá lettünk, áruló barátatóktól sebzett keresztcipelők, ködbevesző úttal előttünk. Visszatérő imáinkat unokáink szeretete viszi a Teremtő elé, akinek megbocsátó szavát úgy várjuk, várom, mint beteg az orvosát. Csodaszert, hogy mondhassam: igen, igen, Zolkó vagyok. Értük...

Sobor Antal hiánya

AZ ÍRÓ SZÜLETÉSÉNEK 90. ÉVFORDULÓJÁRA

Perelnének Uram!

De hát – tudom – ezt nem lehet!

Te vagy a legfőbb bíró,

nincs más, kihez fordulhatnék

nagy szomorúságomban, amivel

éppen te teszel – ezt is tudom-

próbára hitemben.

Szolgád, mégis kérdelek Uram,

miért ez a súlyos teher,

azok elvesztése, ami miatt

a legfájdalmasabb zavarodott

éveket éljük – holtunkig...?

Azt is tőled tudjuk, Teremtőnk,

hogy a földi „Rend” szerint születünk,

s botladozva, vakon bejárva

az általad kimért utunkat, meghalunk,
ki-ki érdeme szerint reménnyel
várhatja kegyelmedet...

Mégis, nem tagadhatod meg, Uram,
aki bátorságot is adtál nekem – ,
hogyan szemedbe nézve kérdezzem:
tudod-e milyen fájdalom
elhagyottságunk a te akaratodra?

Mert vergődésünkben nincsenek,
akikhez eddig fordulhattunk,
bátorító, igaz szavakért,
egy-egy ölelésért, kézfogásért,
s ami óriássá tett érdemtelenül –
adhattunk keveset mi is számukra...
Ezért perelnélek Uram!

Négyökrös szekér

Én vagyok az egyik a négy közül;
nem akar ki, hanem az ostorhegyes.

Nagy tisztesség. És higgyék meg,
nagy felelősség.
Nekem adja az utasításait a gazdi,
merre húzzunk, indulj hé! Megállj!
Az én hátamon pattog az ostor...
a fene enné meg!

Sokszor van úgy, hogy a három
másik ökör helyett is én húzok.
Az egyik lelki gödörben van,
a másikkal a csüdje fáj,
a harmadik akkora tányérokat hagy
maga után, majd bele ragad a szekér.
Ne tudd meg, miket mond a gazdi...
Ha éppen arra járunk, a plébános
majd félreveri a harangot.

Egyébként jámbor ember, néha
úgy hisszük közibénk való nagy ökör,
mintha mi nem tudnánk mit csinál
az asszonnyal a szénapadláson.
Hej, pedig dehogynem...

Mi erről persze hallgatunk,
a marhatisztesség az tisztesség,
csak így maradhatunk meg ökörnek.

Szóval jól érzem magam
ebben az ökörvilágban. Még ha
sokat is kell bosszankodni, keseregni.
No, nem a munka miatt;
az ökör húz, ahogy csak bírja, persze.
Bár ezt tenné a mögém fogott is.
De ez akkora ökör, hogy állandóan
előzni akar, azt hiszi itt jobb.
Vezetőszáron – érted ezt?
Hát mi ökrök mind ilyenek vagyunk?

Néha úgy viselkedünk mintha
mi is emberek lennénk!
No, ettől mentsen meg a teremtő!
Az ostorhegyesek istene. Akihez
én sokszor felbőgök mérgemben,
persze nem úgy, ahogy a Gazdi teszi.
A magáéval. Ez az ő bűne...

Bevallom, mi magunk között
otromba ökörnek mondjuk –
de ez maradjon közöttünk,
mégiscsak ő a szénaadó gazdánk.

Én meg pláne ne szóljak semmit,
hiszen tőle ez a nagy tisztesség.
Ezt a barmot meg majd csak
kifogja mögülem –ha talál egy
hozzá fogható ökröt.
Nehéz lesz. Ritkaság. Mindegy...

No, indulunk! Húzni kell. A szekeret.
Hallom is: „eridj! he, he!”

Tőkesúly

SZEGHALMI ELEMÉR HALÁLHÍREKOR

A tőkesúly, barátaim...
Legyőzöttként néha félreállunk;
néha? Dehogy!
Beijedt félreállítás az egész...
Amikor hallgathatod a hetedhét
csúszó-mászó árulók vihogását.
A hajóról menekülőkét...
A gyűlölködőket, akik tudják,
hogy neked dolgod van,
felhatalmazásod, hozzá hited.
Főnix-madár sorsod.

Nekik meg marad a piszkos pelenka,
amit – azt hiszik – zászlórúdon
fog majd mutogatni a siserahad.
És úgy tűnnek el, süllyednek,
mint a cicomás hajóik,
ha jön egy valamire való vihar.

A tőkesúly, barátaim,
az egyenesség és a kitartás:
Te kiszállsz a parton,
őket kiviszik a hullámok.
Odaszáradni.